

มหาวิทยาลัยมหิดล

ISSN 2651 – 1517

MU LAW E – Journal

ປີທີ 3 ວັນທີ 2 ກ.ຄ. – ສ.ຄ. 2563

- การออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชุดใช้เงินค่าสินไหมทดแทน
- การสั่งย้ายการปฏิบัติงานอย่างไรให้อยู่ภายใต้หลักธรรมาภิบาล
- มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องรับเรื่องร้องเรียนทุกเรื่องไว้พิจารณาหรือไม่ ?
- ความยินยอมในการทำนิติกรรมกับการก่อกวนระหว่างสามีและภรรยา
- กำหนดระยะเวลาตามบทเฉพาะกาล
- การพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง
- ใบเสนอราคาจ้างใช้บังคับต่อคู่สัญญาได้เพียงใด ?
- การนับระยะเวลาการยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

สแกน QR Code
เพื่ออ่านวารสาร
ออนไลน์

วิสัยทัศน์กองกฎหมาย

มุ่งมั่นเป็นหน่วยงานด้านกฎหมายที่มีประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้เป็นมหาวิทยาลัยระดับโลก (World Class University)

กองบรรณาธิการ

ที่ปรึกษา

รศ.นพ.ก้องเจต เทริญญสุวรรณ
รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร
นายคณพศ เพื่องฟู
ผู้อำนวยการกองกฎหมาย

บรรณาธิการ

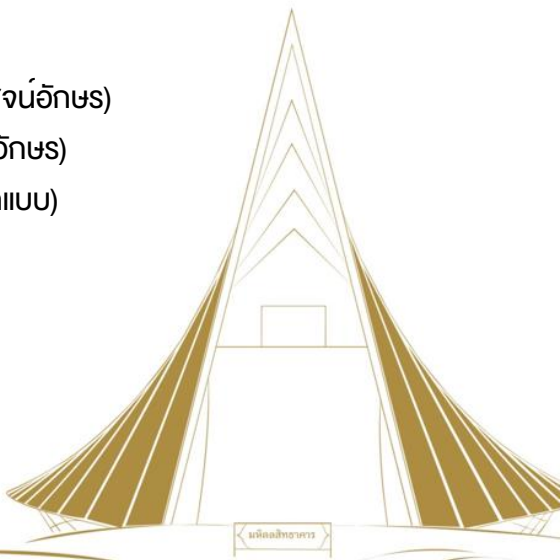
นางพัฒนารณ์ แก้วสัมฤทธิ์

ฝ่ายวิชาการ

นางพัฒนารณ์ แก้วสัมฤทธิ์
นางสุนิสา ปรีพัตตพงศ์
นายอวยชัย อิศรวิริยะสกุล

บรรณาธิการผู้ช่วย

นางสาวสุธาสินี สันหริดี (พิสุจน์อักษร)
นางสาวพัชร ทาสีลา (พิสุจน์อักษร)
นายจักรกฤษณ์ พางาม (ออกแบบ)

24 กันยายน วันมหิดล

“ขอให้ถือประโยชน์ส่วนตัวเป็นที่สอง ประโยชน์ของเพื่อน
มนุษย์เป็นกิจที่หนึ่ง ลาก ทรัพย์ และเกียรติยศ จะตกแก่
ท่านเอง ถ้าท่านทรงธรรมะแห่งอาชีพไว้ให้บริสุทธิ์”

New Normal

หลังการระบาดของ COVID-19 เมื่อเดือนมีนาคมที่ผ่านมา มีหลากหลายความรู้สึกที่ผ่านมาและผ่านไป ตั้งแต่วิตกกังวล กลัว เครียด เศร้า เสียใจ อึดอัด สารพัดความรู้สึก ในที่สุดทุกคนก็ปรับตัวไปตามสถานการณ์ .. จากพฤติกรรมใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้น กลายเป็นพฤติกรรมประจำวันที่เกิดขึ้นที่สุด .. นี่คือนวัตกรรมที่ผ่านมาของผู้คน ในช่วงต่าง ๆ และวิธีการแก้ปัญหา

1. การปฏิเสธและยอมรับ ฉันเฝ้าดูและติดตามเหตุการณ์ตั้งแต่ช่วง COVID-19 ระบาดในประเทศไทย และกระจายไปยังทวีปยุโรป อเมริกาและทั่วโลก ช่วงแรก ๆ ที่ COVID-19 ระบาดในประเทศไทย มีปัญหาหลายอย่างรุมเร้าประเทศ ไม่ว่าจะเป็นหน้ากากขาดแคลน ปัญหาการเมือง ปัญหาการสื่อสาร ฯลฯ ระยะแรกที่ผู้คนเริ่มหวาดวิตก ทำให้เกิดการปฏิเสธในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เกิดความโกรธ เริ่มหาคนผิด ทะเลาะกัน โทษกัน เป็นช่วงที่ฉันรู้สึกอึดอัด เป็นอย่างมาก ความรักความสามัคคีในประเทศตอนนั้นได้หายไป .. ต่อมารัฐบาลเริ่มควบคุมเหตุการณ์ได้ การสื่อสารดีขึ้น ผู้คนเริ่มยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น และเริ่มที่จะช่วยเหลือกัน และกลับมาสามัคคีกันใหม่

“การยอมรับปัญหา ทำให้เราเริ่มที่จะหาทางแก้ไข”

2. การอดทนและปล่อยวาง ช่วงนี้เป็นระยะที่เราเริ่มมามาตรการขั้นตอนต่าง ๆ ที่ช่วยลดการระบาดของโควิด ไม่ว่าจะเป็น “การเว้นระยะห่าง” “การใส่ mask ในที่สาธารณะ” “การใช้เจลแอลกอฮอล์/สเปรย์” จนถึง “การกักตัว” และ “work from home” เป็นช่วงแรกที่เราต้องทำในสิ่งที่ “ไม่ปกติ” เราถูกจำกัดเสรีภาพ ออกจากบ้านได้ในเวลาที่กำหนด เรายังต้องทำงาน แต่ทำที่บ้าน ส่วนหมอยังคงไปดูแลผู้ป่วยที่โรงพยาบาล แต่ใส่ mask และ face shield เราล้างมือกันบ่อยขึ้น (มาก) ก่อนกินข้าว หลังกินข้าว หลังจับลูกบิดประตู ยืนห่างกันมากขึ้น หลีกเลี่ยงการสัมผัสมือกัน อาชีพหลายอาชีพต้องหยุดกระชั้นหัน เศรษฐกิจเริ่มถดถอย หลายคนไม่พอใจรัฐบาล ที่กำหนดมาตรการเข้มข้น

จนไม่สามารถทำงานหาเงินได้ แต่ในที่สุดสิ่งที่รัฐบาลทำก็ทำให้จำนวนผู้ป่วยที่เริ่มจะพุ่งขึ้น ลดลงได้ จนเหลือผู้ป่วยโรคโควิดเพียงไม่กี่ราย ทุกคนเริ่มเข้าใจ ยอมทำตามมาตรการด้วยดี และเริ่ม “ปล่อยวาง”

“การอดทนอดกลั้นนั้นมีขีดจำกัด แต่การปล่อยวางนั้นทำให้ใจเป็นอิสระ”

3. การปรับตัวและเปลี่ยนแปลง ระยะนี้ทุกคนเริ่มปรับตัว งานที่เคยมั่นคง แต่ไม่สามารถทำได้ กลายเป็นงานที่ไม่มั่นคงภายในชั่วพริบตา ไม่ว่าจะเป็นงานที่เกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยว ร้านอาหาร โรงแรม โรงหนัง ธุรกิจขนส่งสาธารณะต่าง ๆ สวัสดิ์พันตัวเองมาขายสินค้า online ครูหันมาขายทุเรียน นักธุรกิจมาจับรถแท็กซี่ ฯลฯ เพราะเราต้องเอาตัวรอด เราขอให้เหตุการณ์รอบตัวกลับมาปกติดังเดิมไม่ได้ เราจึงต้องปรับตัวเองตามสิ่งแวดล้อมรอบตัว หากเรายอมแพ้ อยู่กับที่ และไม่เปลี่ยนแปลง เรา ก็จะถอยหลังและล้มในที่สุด ผู้คนเริ่มเปลี่ยนแปลงตั้งแต่การทำงาน การใช้ชีวิตประจำวัน ว่ากันว่าหากเราทำอะไรซ้ำ ๆ เป็นระยะเวลา 21 วัน สิ่งนั้นจะกลายเป็นพฤติกรรมที่ปกติในที่สุด

“หากรู้จักปรับตัว จะรู้จักวางแผนที่จะเปลี่ยนแปลง”

- **การสวมหน้ากาก** การล้างมือ การใช้เจลแอลกอฮอล์ การเว้นระยะห่างระหว่างกัน เริ่มเป็นพฤติกรรมประจำวัน ที่ทุกคนถือปฏิบัติโดยไม่ต้องเตือน ในกระเป๋าทองของแต่ละคนจะมีหน้ากาก เจลแอลกอฮอล์หรือสเปรย์ เวลาไปซื้อของที่ต้องเข้าแถวเราจะยืนห่างกัน เราไม่ได้รังเกียจคนข้าง ๆ เรายิ้มให้กันได้ แต่เราอยู่ห่าง ๆ อย่างเจียม ๆ

- **Work from home** การทำงานที่บ้าน และยังได้งานถือเป็นสิ่งดี ไม่ต้องเดินทาง รถไม่ติด ไม่เสียเวลา และยังคงผลิตงานได้เหมือนเดิมหรือมากกว่าเดิม อาชีพบางอาชีพสามารถทำงานที่บ้านได้โดยผ่าน internet ทำให้เรารู้ว่าบางทีเราไม่ต้องเข้าไปทำงานทั้ง 5 วันก็สามารถทำงานได้

- **การประชุม/การเรียน online** เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่กลายเป็นที่นิยมขึ้นมาในฉับพลัน จากเดิมที่ประชุมได้วันละแค่ 1-2 งาน กลายเป็นประชุมได้หลายงานในวันเดียวกัน แถมไม่ต้องเดินทางไปไหนอีกด้วย เช่นเดียวกับห้องเรียน ปัจจุบันเด็ก ๆ เรียน online ที่บ้าน เด็ก ๆ เริ่มจะปรับตัว พร้อม ๆ กับครูที่เริ่มปรับตัวให้เข้ากับการสอน online ได้ในเวลาอันรวดเร็ว ส่วนตัวฉันชอบการประชุม online มาก เป็นการโดนกักตัวที่มีเสรีภาพไม่จำกัด แม้อยู่ในประเทศไทยก็สามารถประชุมกับคนที่อยู่ต่างประเทศได้ โดยไม่เสียเงินค่าเดินทางสักบาทเดียว

- **ซื้อของ/ดูหนัง online** ซึ่งเพิ่มความนิยมขึ้นอีกเท่าตัว ในเมื่อแค่เรากระดิกนิ้ว ก็มีของมาส่งถึงหน้าประตูบ้านเลยก็เดียว ไม่ต้องเสียเวลา และเสียค่ารถ แถมมีโปรโมชั่นลดราคาอีกมากมาย การดูหนังก็เช่นเดียวกัน website อย่าง Netflix จึงเป็นที่นิยมและเฟื่องฟูจนถึงขีดสุด ใครที่ซื้อโทรทัศน์รุ่นใหม่ ๆ จะมี application Netflix ติดมาด้วยทุกเครื่อง จน Netflix กลายเป็นแหล่งจำหน่ายหนังรายใหญ่ที่มีอิทธิพลกับผู้คนทั่วโลกเป็นอย่างมาก

- **การสั่งอาหาร delivery** การกักตัว ทำให้บริษัท food delivery เจริญรุ่งเรือง ร้านอาหารบางร้านมีคนส่งอาหารมานั่งรอ มากกว่าคนนั่งกินในร้านซะอีก การสั่งอาหารมากินที่บ้านทำให้เกิดความสะดวกสบาย ไม่ต้องนั่งรอ ไม่ต้องขับรถออกไป แต่ก็ทำให้คนนำหนักเพิ่มขึ้นเช่นกัน

- **การเช็คอิน การวัดอุณหภูมิ** เป็นความเคยชินเช่นกัน ที่ก่อนจะเข้าสถานที่ทำงาน หรือที่สาธารณะต่าง ๆ ต้องยื่นหน้าให้เจ้าหน้าที่วัดอุณหภูมิร่างกายและรับสติ๊กเกอร์หลากรสก่อนเสมอ คิดในแง่บวก เหมือนมีคนตรวจร่างกายเบื้องต้นให้ทุกวัน

- **การจ่ายเงินแบบ cashless** ปัจจุบันธนาคารหลายแห่งแข่งขันสร้าง application การให้บริการทางการเงินเพราะนอกจากจะสะดวกสบายแล้ว ยังช่วยลดการสัมผัสเชื้อโรคจากเงินได้อีกด้วย หลังจากยุค COVID-19 คนคงพกเงินน้อยลงเพราะมือถือเครื่องเดียวก็จ่ายเงินได้ทุกอย่าง

ถึงแม้ยุค COVID-19 ระบาดจะเป็นยุคที่ทำให้เศรษฐกิจแย่ ยุคที่ทำให้คนทะเลาะกันในบางกลุ่มประเทศ แต่ก็ทำให้คนสามัคคีกันในอีกกลุ่มประเทศหนึ่ง ไม่มีอะไรเป็นสีขาวหรือดำ แต่เป็นสีเทา ขึ้นกับมุมมอง อย่างน้อยก็มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้เราได้พัฒนาขึ้นมาตลอดระยะเวลาเพียงไม่กี่เดือน หลายอย่างที่เคยทำไม่ได้ บนข้ออ้างชื่อ “อุปสรรค” แต่เมื่อมีความ “จำเป็น” ที่ต้องทำได้ เราที่ข้ามผ่านอุปสรรคที่ว่าไปได้ง่ายดาย ความสามัคคีของคนในประเทศ ไม่ได้เกิดจากการออกมาชุมนุมกันเพียงอย่างเดียว แต่เกิดจากการร่วมแรงร่วมใจกัน การร่วมด้วยช่วยกัน ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ก็นำพาประเทศให้ผ่านพ้นอุปสรรคต่าง ๆ ไปได้ด้วยดี อย่าปล่อยให้ COVID-19 มาทำให้เราท้อและท้อแท้ แต่ให้คิดว่า COVID-19 มาเปลี่ยนวิกฤตเป็นโอกาส มาสอนให้เรารู้จักปรับตัวกับสถานการณ์ต่าง ๆ เอาชนะกับอุปสรรค มาสอนให้เรารู้จัก “ความสามัคคี” เหตุการณ์นี้ชี้ให้เห็นเป็นอย่างดีว่าประเทศที่สามัคคีสามารถรอดพ้นสถานการณ์อันเลวร้ายไปได้ก่อนประเทศที่แตกสามัคคี มนุษย์เกิดมาเพื่อเรียนรู้ เกิดมาเพื่อสู้ เราสามารถปรับตัวให้อยู่กับสิ่งใหม่ ๆ และเคยชินกับมันได้ในไม่ช้า **“new normal”** ก็จะกลายเป็น **“normal”** ในที่สุด

แหล่งที่มาของข้อมูล

นิตยสารวาไรตี้เพื่อสุขภาพ ฉบับที่ 37 เดือนมิถุนายน 2563 ผู้เขียน รศ. พญ.โสธรรัช วิไลยุค ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

สารบัญ

กฎหมายหมายใหม่

- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลที่ออกมาใช้บังคับในปี พ.ศ. 2563
เดือน กรกฎาคม 2563 ถึง เดือน ธันวาคม 2563 1

บทความ

- การออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชุดใช้เงินค่าสินไหมทดแทน 4
- การสั่งย้ายการปฏิบัติงานอย่างไรให้อยู่ภายใต้หลักธรรมาภิบาล 7
- มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องรับเรื่องร้องเรียนทุกเรื่องไว้พิจารณาหรือไม่ ? 9
- ความยินยอมในการทำนิติกรรมกับการก่อหนี้ร่วมระหว่างสามีและภรรยา 11
- กำหนดระยะเวลาตามบทเฉพาะกาล 13
- การพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง 16
- ใบเสนอราคาจ้างใช้บังคับต่อคู่สัญญาได้เพียงใด ? 18
- การนับระยะเวลาการยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง 21

อื่น ๆ

- ผลการประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 23
- กิจกรรมที่สำคัญ 24

- บทความที่เผยแพร่ในวารสารฉบับนี้เป็นข้อคิดเห็นส่วนบุคคลของผู้เขียนหรือเจ้าของบทความ
ไม่มีข้อผูกพันกับกองบรรณาธิการวารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล
- กองบรรณาธิการวารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล ไม่สงวนสิทธิ์ในการคัดลอก ทำซ้ำ หรือ
เผยแพร่เนื้อหาแต่ให้อ้างอิงแหล่งที่มาให้ครบถ้วนสมบูรณ์
- หากบุคลากรของมหาวิทยาลัยมหิดลที่มีความประสงค์เผยแพร่บทความที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย
และการดำเนินงานตามหลักธรรมาภิบาลของมหาวิทยาลัย กรุณาส่งมาที่ กองบรรณาธิการ
วารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล กองกฎหมาย สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยที่ออกมาใช้บังคับในปี พ.ศ. 2563

เดือนกรกฎาคม 2563 ถึง เดือนธันวาคม 2563

พัฒนกรณ์ แก้วสัมฤทธิ์
ผู้เขียน

เดือนสิงหาคม 2563 การประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ 559 เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2563

■ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยคณะกรรมการตรวจสอบการบริหารงานประจำมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2563

สาระสำคัญเป็นการยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยคณะกรรมการตรวจสอบการบริหารงานประจำมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2551 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และปรับแก้ไขให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของกระทรวงการคลัง ว่าด้วยมาตรฐานและหลักเกณฑ์ปฏิบัติการตรวจสอบภายในสำหรับหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2561 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ตามที่กรรมการสภามหาวิทยาลัยมหิดลผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อสังเกตไว้ในการประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ 557 เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2563

■ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการตรวจสอบภายในของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2563

สาระสำคัญเป็นการยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการตรวจสอบภายในของมหาวิทยาลัยมหิดลและส่วนงาน พ.ศ. 2559 และปรับแก้ไขให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์กระทรวงการคลัง ว่าด้วยมาตรฐานและหลักเกณฑ์ปฏิบัติการตรวจสอบภายในสำหรับหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. 2561 โดยแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นเกี่ยวกับการบริหารงานของศูนย์ตรวจสอบภายในและหน่วยงานตรวจสอบภายใน หน้าที่ของศูนย์ตรวจสอบภายในและหน่วยตรวจสอบภายใน เพื่อให้การตรวจสอบภายในของมหาวิทยาลัยบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพประสิทธิผล และเป็นไปตามมาตรฐานและจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพการตรวจสอบภายในตามที่กรรมการสภามหาวิทยาลัยมหิดลผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อสังเกตไว้ในการประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ 557 เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2563 จึงเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา

■ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารพนักงานวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ พ.ศ. 2563

เนื่องจากข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานในวิทยาลัยนานาชาติ วิทยาลัยการจัดการ และวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2560 กำหนดให้วิทยาลัยต้องออกข้อบังคับเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัยให้สอดคล้องกับข้อบังคับเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย สาระสำคัญเป็นการยกเลิก

ข้อบังคับวิทยาลัยเกี่ยวกับบริหารงานบุคคลพนักงานวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ และปรับให้สอดคล้องกับการบริหารงานพนักงานของมหาวิทยาลัย เพื่อให้การบริหารงานบุคคลเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

เดือนกันยายน 2563 การประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ 560 เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2563

■ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดี พ.ศ. 2563

เพื่อให้การประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดีเป็นไปตามการปฏิรูปการบริหารจัดการและเพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับลักษณะการบริหารงานของมหาวิทยาลัย จึงปรับแก้ไขหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการประเมินผลให้เหมาะสมกับลักษณะการบริหารงานของมหาวิทยาลัย สาระสำคัญเป็นการยกเลิก ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดี พ.ศ. 2552 และ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 และกำหนดให้อธิการบดีจัดทำข้อตกลงการปฏิบัติงาน (Performance Agreement) เสนอต่อสภามหาวิทยาลัยภายใน 90 วันนับแต่วันที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี และให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดีภายใน 30 วันนับแต่วันที่สภามหาวิทยาลัยให้ความเห็นชอบข้อตกลงการปฏิบัติงาน

■ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่องหลักเกณฑ์การบริหารวงเงินกู้เพื่อเสริมสภาพคล่องของส่วนงานในสถานการณ์พิเศษ พ.ศ. 2563

ด้วยสภามหาวิทยาลัยมหิดล ในการประชุมครั้งที่ 556 เมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2563 มีมติให้จัดทำ

หลักเกณฑ์การบริหารวงเงินกู้เพื่อเสริมสภาพคล่องของส่วนงานในกรณีที่เกิดสถานการณ์พิเศษขึ้น สาระสำคัญเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์การบริหารเงินกู้ยืม ภายในวงเงินที่ มหาวิทยาลัยได้รับอนุมัติกำหนดวงเงินกู้ยืมจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมให้เกิดความรัดกุมมีประสิทธิภาพคุ้มค่าและเป็นประโยชน์สูงสุดต่อการบริหารและดำเนินการตามพันธกิจของส่วนงาน โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้ 1) เป็นการขอกู้ยืมเงินต้องเป็นสถานการณ์พิเศษเท่านั้น 2) ขออนุมัติกู้ยืมเงินในวงเงินไม่เกินร้อยละ 25 ของสินทรัพย์ของส่วนงานในขณะกู้ยืมเงินได้ โดยไม่ต้องเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาอนุมัติเพื่อความคล่องตัวของส่วนงานมากขึ้น 3) การคัดเลือกสถาบันการเงินหรือแหล่งเงินทุนที่ให้กู้ยืมเงินต้องโปร่งใสเป็นธรรม 4) ส่วนงานต้องรายงานผลการใช้จ่ายวงเงินกู้ยืมต่อคณะกรรมการประจำส่วนงาน และแจ้งมหาวิทยาลัยเพื่อทราบทุก 6 เดือน โดยต้องระบุรายละเอียดความคงอยู่ของสถานการณ์พิเศษ และความจำเป็นในการกู้ยืมเงินของส่วนงานในปัจจุบัน 5) การยกเลิกวงเงินกู้ยืม หรือยุติการใช้วงเงินกู้ยืม เมื่อสถานการณ์พิเศษสิ้นสุดลง

เดือนตุลาคม 2563 การประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ 561 เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2563

■ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยวินัยนักศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2563

เพื่อให้การดำเนินการทางวินัยของนักศึกษาตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยวินัยนักศึกษา พ.ศ. 2561 มีความเหมาะสมเป็นธรรมยิ่งขึ้น สาระสำคัญกำหนดให้กรณีนักศึกษาถูกลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ควรดำเนินการดังนี้ 1) กำหนดมาตรฐานการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ว่าสมควรจะลงโทษเป็นระยะเวลาที่ปี 2) แจ้งโทษขั้นต่ำที่จะมี

การพิจารณาลงโทษให้นักศึกษาทราบก่อนที่จะเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย 3) กรณีการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงของนักศึกษาที่มีสาเหตุมาจากทุจริตในการสอบไม่มีเหตุอันควรบรรเทาโทษ เพื่อให้การลงโทษนักศึกษามีความเหมาะสมเป็นธรรมยิ่งขึ้น

เดือนพฤศจิกายน 2563 การประชุมสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ 562 เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2563

■ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยตำแหน่งวิชาการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2563

เป็นการเพิ่มเติมหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ และเพิ่มช่องทางในการใช้เกณฑ์การพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ เพื่อให้สอดคล้องกับประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และ ศาสตราจารย์ พ.ศ. 2563 โดยเพิ่มเติมข้อความในข้อบังคับฯ ดังกล่าว ในหมวด 6/1 การกำหนดตำแหน่งทางวิชาการ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิข้อ 47/1 และข้อ 47/2 และแบ่งสาขาวิชาออกเป็น 2 สาขาวิชา คือ 1) สาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์สุขภาพ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่น แพทยศาสตร์เภสัชศาสตร์เทคนิคการแพทย์ พยาบาลศาสตร์วิศวกรรมศาสตร์ และ 2) สาขาวิชาทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์เช่น บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์พฤติกรรมศาสตร์ประชากรศาสตร์ ทั้งนี้ ใช้สำหรับการยื่นขอตำแหน่งทางวิชาการที่ไม่เกินวันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2565

เอกสารอ้างอิง

- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง หลักเกณฑ์การบริหารวงเงินกู้เพื่อเสริมสภาพคล่องของส่วนงานในสถานการณพิเศษ พ.ศ. 2563
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการตรวจสอบภายในของมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2563
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารพนักงานวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ พ.ศ. 2563
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารพนักงานวิทยาลัยนานาชาติ พ.ศ. 2563
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการประเมินผลการปฏิบัติหน้าที่ของอธิการบดี พ.ศ. 2563
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยคณะกรรมการตรวจสอบการบริหารงานประจำมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2563
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยตำแหน่งวิชาการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2563
- ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยวินัยนักศึกษา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2563

การออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชุดใช้เงินค่าสินไหมทดแทน

สุวิสา ปรพฤตพงศ์
ผู้เขียน

ในกรณีที่เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐ โดยที่มีการกล่าวหาหรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐได้กระทำความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐแห่งนั้น ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการที่สำคัญไว้ โดยให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐดังกล่าวแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดขึ้นคณะหนึ่งโดยไม่ชักช้าเพื่อพิจารณาเสนอความเห็นเกี่ยวกับผู้ต้องรับผิดและจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้นั้นต้องชดเชยต่อผู้แต่งตั้ง ซึ่งคณะกรรมการชุดดังกล่าวมีอำนาจหน้าที่พิจารณาข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับการกระทำละเมิด โดยตรวจสอบข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงที่เกี่ยวข้อง รับฟังพยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญ และตรวจสอบเอกสาร วัตถุ หรือสถานที่ รวมถึงต้องให้ออกาสแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องหรือผู้เสียหายได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเพียงพอและเป็นธรรม

หากเป็นกรณีที่ผู้แต่งตั้งจะต้องส่งสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงดังกล่าวให้กระทรวงการคลังเพื่อตรวจสอบ ให้กระทรวงการคลังพิจารณาให้แล้วเสร็จก่อนอายุความสองปีสิ้นสุดไม่น้อยกว่าหนึ่งปี เมื่อกระทรวงการคลังพิจารณาเสร็จแล้ว ให้ผู้แต่งตั้งมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และแจ้งคำสั่งนั้นให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ

เมื่อหน่วยงานของรัฐสั่งการตามความเห็นของกระทรวงการคลัง ให้ผู้แต่งตั้งดำเนินการเพื่อออกคำสั่งให้ผู้ต้องรับผิดชดเชยค่าสินไหมทดแทนหรือฟ้องคดีต่อศาลอย่าให้ขาดอายุความ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 10 ประกอบมาตรา 8 และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2559 ข้อ 8 ข้อ 14 ข้อ 15 ข้อ 17 และ ข้อ 18

มีประเด็นปัญหาที่สำคัญ คือ **กรณีที่มีการออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ชุดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 โดยหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ดำเนินการให้ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้ จะส่งผลทำให้คำสั่งไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้ศาลปกครองพิจารณาเพิกถอนคำสั่งได้ดังตัวอย่างคดีปกครองที่จะนำเสนอในวารสารฉบับนี้** ข้อเท็จจริงในคดีรับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุพิพาทคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ 1 ดำรงตำแหน่งนักวิชาการพาณิชย์ 8 ว

ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะหัวหน้าสำนักงานพัฒนาธุรกิจการค้าจังหวัดชลบุรี ผู้ฟ้องคดีที่ 2 ถึงผู้ฟ้องคดีที่ 4 ดำรงตำแหน่งนักวิชาการพาณิชย์ 6 ว สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า หรือกรมทะเบียนการค้า เดิม)

- มูลคดีเกิดขึ้นเนื่องจากผู้ฟ้องคดีที่ 2 ได้ตรวจพบว่าจำนวนเงินค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนที่ปรากฏในสมุดลงรับคำขอจดทะเบียนและสำเนาใบเสร็จรับเงินไม่ตรงกับจำนวนเงินในต้นฉบับใบเสร็จรับเงินจึงรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทุจริตยกยอกเงินค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนของสำนักงานพัฒนาธุรกิจการค้าจังหวัดชลบุรี คณะกรรมการดังกล่าวได้ทำการสืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้น ได้ตรวจสอบเอกสารส่วนหนึ่งพบที่มีการทุจริตยกยอกเงินค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนไปเป็นเงินจำนวน 2,960,700 บาท แต่ยังมีใบเสร็จรับเงินจำนวน 469 รายการ ซึ่งยังไม่สามารถตรวจสอบได้

- ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีคำสั่งลงวันที่ 22 มิถุนายน 2550 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด (คณะกรรมการชุดแรก) โดยคณะกรรมการชุดดังกล่าวได้สอบปากคำผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีคำสั่งลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2552 ตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (กรมบัญชีกลาง) เรียกผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ และผู้กระทำทุจริต คือ นางสาว ธ. และนาง อ. ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการจำนวนรวมกันทั้งสิ้น 2,960,700 บาท

- จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อตรวจสอบหลักฐานการทุจริตในส่วนที่เหลือจำนวน 469 รายการและพบว่าใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมจดทะเบียนทางหุ้นส่วนบริษัทของสำนักงานพัฒนาธุรกิจการค้าจังหวัดชลบุรีจำนวน

2 ราย มีจำนวนเงินที่ระบุไว้ในต้นฉบับใบเสร็จรับเงินน้อยกว่าจำนวนเงินที่ระบุไว้ในสำเนาใบเสร็จรับเงินฉบับที่ติดไว้กับคำขอจดทะเบียน รวมเป็นเงินจำนวน 17,000 บาท

- ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีคำสั่งลงวันที่ 9 ธันวาคม 2552 แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด ซึ่งคณะกรรมการชุดดังกล่าวได้ใช้ข้อมูลของคณะกรรมการชุดแรกเป็นแนวทางการสอบสวนแล้วมีความเห็นว่า มีบุคคลที่ต้องรับผิดชอบผู้กระทำทุจริต คือ นางสาว ธ รับผิดเป็นเงินจำนวน 9,500 บาท นาง อ.รับผิดเป็นเงินจำนวน 7,500 บาท กรณีเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องต้องรับผิดชอบ คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 รับผิดเป็นเงินจำนวน 5,100 บาท ผู้ฟ้องคดีที่ 2 รับผิดเป็นเงินจำนวน 5,950 บาท ผู้ฟ้องคดีที่ 3 รับผิดเป็นเงินจำนวน 5,250 บาท และผู้ฟ้องคดีที่ 4 รับผิดเป็นเงินจำนวน 700 บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เห็นชอบด้วยกับความเห็นดังกล่าว

- และเนื่องจากความเสียหายไม่เกินจำนวนเงิน 200,000 บาท จึงไม่ต้องส่งสำนวนให้กระทรวงการคลังตรวจสอบตามประกาศกระทรวงการคลังลงวันที่ 31 มีนาคม 2552 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 จึงมีคำสั่งลงวันที่ 3 มีนาคม 2553 จำนวนสี่ฉบับเรียกให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการ

- ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 พิจารณาแล้วมีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ และได้รายงานให้ปลัดกระทรวงพาณิชย์ในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาต่อไป ต่อมาปลัดกระทรวงพาณิชย์ได้วินิจฉัยโดยยกอุทธรณ์

- ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ไม่เห็นพ้องด้วยจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง

ไม่เห็นฟ้องด้วย จึงยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ประเด็นปัญหาที่ต้องพิจารณา คือ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่เรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ว่า กระบวนการขั้นตอนในการออกคำสั่งดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า คำสั่งลงวันที่ 3 มีนาคม 2553 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่เรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ทางราชการ มีผลกระทบต่อสภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้รับคำสั่ง คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ซึ่งก่อนออกคำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงมีความรับผิดชอบละเมิดต้องให้ออกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสชี้แจงโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานตามนัยมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับข้อ 15 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการดังกล่าวได้ใช้ข้อมูลของคณะกรรมการชุดแรกเป็นแนวทางในการสอบสวน แม้จะมีสาเหตุจากการทุจริตยกยอกเงินค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนแต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นเกิดจากการกระทำผิดคนละครั้งกัน และคณะกรรมการชุดแรกได้สอบปากคำผู้ฟ้องคดีทั้งสองไปแล้วก็ตาม แต่ไม่ใช่การสอบปากคำกรณียกยอกเงินค่าธรรมเนียม ๖ ที่เป็นเหตุพิพาทในคดีนี้ คณะกรรมการไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเพียงพอและเป็นธรรม จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มิได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนด

ก่อนออกคำสั่ง ดังนั้นคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ว่า มูลเหตุแห่งการกระทำทุจริตนี้เป็นมูลเหตุเดียวกันกับที่คณะกรรมการชุดแรกที่เคยให้ออกาสผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้วและเป็นการทำทุจริตในคราวเดียวกัน เพียงแต่ตรวจพบหลักฐานการทุจริตเพิ่มเติมในภายหลัง รวมทั้งผู้ทุจริตและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องก็เป็นบุคคลกลุ่มเดียวกัน นั้น ฟังไม่ขึ้น พิพากษาเพิกถอนคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองใช้ค่าสินไหมทดแทน (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.669/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.1340/2559)

คดีดังกล่าวเป็นบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีสำหรับหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในการออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ใช้ค่าสินไหมทดแทนจากการกระทำละเมิด ซึ่งจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดก่อนจะออกคำสั่งทางปกครอง จะต้องให้เจ้าหน้าที่มีโอกาสได้ทราบข้อเท็จจริงและได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเพียงพอและเป็นธรรม ตามข้อ 15 ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 แม้ว่ามูลเหตุแห่งการกระทำทุจริตเป็นมูลเหตุในคราวเดียวกัน ผู้ทุจริตและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องก็เป็นบุคคลกลุ่มเดียวกัน แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นเกิดจากการกระทำผิดคนละครั้งกัน

เอกสารอ้างอิง

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.669/2556 เลขแดงที่ อ. 1340/2559)

การสั่งย้ายการปฏิบัติงานอย่างไร ให้อยู่ภายใต้หลักธรรมาภิบาล

จากที่มหาวิทยาลัยได้รับเรื่องร้องเรียนกรณี
ที่หัวหน้าส่วนงานมีคำสั่งย้ายการปฏิบัติการของ
ผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งไปปฏิบัติหน้าที่อื่นด้วย
เหตุเรื่องพฤติกรรมการทำงานของผู้ใต้บังคับบัญชา
ที่ล่าช้า ผู้เขียนเห็นว่าประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับ
เรื่องการใช้ดุลพินิจของผู้บริหารที่มีคำสั่งย้าย
การปฏิบัติงาน ว่าการใช้ดุลพินิจดังกล่าวอยู่
ภายใต้หลักธรรมาภิบาล (Good governance)
บนพื้นฐานของความเป็นธรรมในการบริหารงาน
บุคคลตามระบบคุณธรรมหรือไม่ และการที่
ผู้เขียนหยิบยกประเด็นขึ้นมาดังกล่าวนั้น เนื่องจาก
เกี่ยวข้องกับหลักธรรมาภิบาลอันเป็นเรื่องสำคัญ
ที่มหาวิทยาลัยมุ่งเน้นให้ความสำคัญการปฏิบัติงาน
ให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัย
ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาส่วนงานให้มี
ธรรมาภิบาล

กรณีปัญหาเรื่องนี้ มีข้อเท็จจริงว่า นาย ก
ในฐานะผู้บังคับบัญชามีคำสั่งย้าย นาง ข จากที่
ปฏิบัติงานพัสดุให้ไปปฏิบัติหน้าที่ธุรการแทน
ด้วยเหตุผลที่นาง ข อยู่ระหว่างดำเนินการสอบหา
ข้อเท็จจริงเรื่องความล่าช้าในการปฏิบัติงาน
และเพื่อมิให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินงานของ
ส่วนงานในการแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ มหาวิทยาลัย
ได้ใช้หลักกฎหมายปกครองและแนวคำพิพากษา
ของศาลปกครองสูงสุด ดังนี้

1. หากเป็นการแต่งตั้งโยกย้ายในกรณีปกติ
ผู้มีอำนาจสามารถใช้อำนาจออกคำสั่งได้โดยไม่จำเป็นต้อง
ปฏิบัติต่อสิทธิของคู่กรณีในกระบวนการ
พิจารณาทางปกครอง ตามมาตรา 30 วรรคสอง (6)

ภาพจาก : <https://ergo-ology.com/>

เวียงพร ไกรเกียรติสกุล เกาทอง
ผู้เขียน

แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
พ.ศ. 2539 ประกอบข้อ 1 ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 2
(พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธี
ปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 แต่ก็จะต้อง
มีพยานหลักฐานและเหตุผลสนับสนุนเพียงพอ
ประกอบการใช้ดุลพินิจสั่งย้ายด้วย

2. มีแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด
(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.379/2554)
ได้วางหลักการไว้ว่า กรณีการแต่งตั้ง (การโยกย้าย)
ผู้มีอำนาจสามารถใช้อำนาจออกคำสั่งได้โดย
ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติต่อสิทธิของคู่กรณีในกระบวนการ
พิจารณาทางปกครองที่จะต้องแจ้งให้คู่กรณีทราบ
ข้อเท็จจริงและให้โอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน
ก่อนออกคำสั่ง และหากเป็นกรณีการโยกย้ายกรณี
พิเศษต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ราชการ นอกจากนี้
ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่าการสั่งให้ข้าราชการไป
ปฏิบัติหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งหรือการย้ายข้าราชการ
ย่อมมีผลกระทบต่อการราชการผู้นั้น และโดยปกติ
การออกคำสั่งย้ายข้าราชการ ผู้ออกคำสั่งสามารถ

พิจารณาออกคำสั่งได้โดยไม่จำเป็นต้องให้ข้าราชการผู้นั้นมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน แต่การแต่งตั้งโยกย้ายจะต้องมีพยานหลักฐาน และเหตุผลสนับสนุนที่เพียงพอประกอบในการใช้ดุลพินิจอย่างเหมาะสมหรือเป็นดุลพินิจโดยชอบในการสั่งย้าย โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพและประโยชน์ของทางราชการ

3. มีแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่เป็นอุทาหรณ์ที่ดีว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐนอกจากจะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเอาใจใส่แล้วยังจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการอย่างเคร่งครัดเพื่อให้งานในหน้าที่ความรับผิดชอบเกิดประโยชน์สูงสุด และหากเจ้าหน้าที่ของรัฐประพฤติปฏิบัติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการบริหารราชการของหน่วยงาน ผู้บังคับบัญชาในแต่ละระดับย่อมมีอำนาจพิจารณาเพื่อให้มีการโยกย้ายสับเปลี่ยนหน้าที่ความรับผิดชอบให้เหมาะสมได้

ทั้งนี้ ในการพิจารณาแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ มหาวิทยาลัยได้สรุปผลไว้ว่า การที่หัวหน้าส่วนงานมีคำสั่งย้ายการปฏิบัติงาน ด้วยเหตุผลเรื่องปัญหาการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า นั้น ถือเป็นการบริหารงานภายในของส่วนงานที่หัวหน้าส่วนงานมีอำนาจหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 โดยที่การใช้ดุลพินิจสั่งย้ายดังกล่าวเป็นไปเพื่อประโยชน์ทางราชการ

แนวการวินิจฉัยเรื่องนี้ สามารถนำมาเป็นแนวทางให้ผู้บริหารจะต้องคำนึงในการใช้ดุลพินิจทางบริหารเพื่อสั่งการเรื่องใดนั้น จะต้องไม่เป็นการใช้อำนาจตามอำเภอใจ แต่จะต้องเป็นการใช้ดุลพินิจอย่างมีเหตุผลสนับสนุนที่เพียงพอประกอบในการใช้ดุลพินิจอย่างเหมาะสม และเป็นไปตามหลัก

ความได้สัดส่วน รวมทั้งจะต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพและประโยชน์ของทางราชการเป็นหลักประกอบด้วย

เอกสารอ้างอิง

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.379/2554

บทความในหนังสือพิมพ์บ้านเมือง คอลัมน์คดีปกครอง ฉบับวันที่ 22 กันยายน 2555 เรื่อง “มีพฤติการณ์ไม่เหมาะสม ย้ายได้ ไม่ใช่กลับแกล้ง”

มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องรับเรื่องร้องเรียนทุกเรื่อง ไว้พิจารณาหรือไม่ ?

ศศิธร สวัสดิ์แดง
ผู้เขียน

หากได้อ่านบทความของกองกฎหมายกันมาบ้างแล้ว จะเห็นว่าผู้เขียนได้เคยเขียนเรื่องของความแตกต่างระหว่างเรื่องการร้องทุกข์กับการร้องเรียนว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งทำให้พอเข้าใจได้ในเบื้องต้นถึงความแตกต่างแล้วนั้น แต่วันนี้ไม่ได้กล่าวถึงความแตกต่างของเรื่องร้องทุกข์ แต่จะมาบอกเล่าให้ผู้อ่านได้รับทราบเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น เนื่องจากปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้รับเรื่องร้องเรียนทั้งจากบุคคลไม่ว่าจะภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย หรือแม้แต่เป็นหน่วยงานราชการอื่น มากยิ่งขึ้น

การร้องเรียนใช้ว่ามหาวิทยาลัยจะต้องรับเรื่องนั้น ๆ ไว้พิจารณาทุกเรื่องหรือทุกกรณี หากมหาวิทยาลัยรับไว้พิจารณาทุกเรื่องโดยไม่มีข้อกำหนดไว้ ย่อมเป็นช่องทางที่อาจก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมหรือก่อให้เกิดการกลั่นแกล้งกันจากการร้องเรียนได้ และที่สำคัญอาจเป็นการเพิ่มภาระเรื่องร้องเรียนที่ไม่เป็นประเด็นแต่ทำให้มหาวิทยาลัยต้องใช้เวลาในการพิจารณาโดยเปล่าประโยชน์

ดังนั้นในครั้งนี้อย่างนี้จะอธิบายให้ผู้อ่านได้ทราบว่า มหาวิทยาลัยมีหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้เกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนที่เข้าข่ายลักษณะที่มหาวิทยาลัยอาจไม่รับไว้พิจารณา การร้องเรียนตามประกาศมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง แนวทางการจัดการข้อร้องเรียน พ.ศ. 2560 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 ได้กำหนดไว้ว่า ข้อร้องเรียนคือ เรื่องที่ผู้รับบริการได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะต้องเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ ไม่ว่าจะมีความผิดหรือไม่มีความผิดก็ตาม และการให้ข้อเสนอแนะ ข้อคิดเห็น คำชมเชย การสอบถามหรือขอข้อมูล ซึ่งทำให้เห็นได้ว่า เรื่องร้องเรียนบุคคลใดก็สามารถร้องเรียน ดิฉันได้ทุกเรื่องมายังมหาวิทยาลัย แต่ในบางครั้งเรื่องร้องเรียนอาจเป็นการร้องเรียนเพื่อกลั่นแกล้งกันหรือบางครั้งเป็นเรื่องร้องเรียนที่ไม่มีข้อเท็จจริงหรือไม่มีพยานหลักฐานที่ชัดเจน ทำให้เจ้าหน้าที่หมดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน ซึ่งตามประกาศมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง แนวทางการจัดการข้อร้องเรียน พ.ศ. 2560 กำหนดว่า “ข้อ 7 มหาวิทยาลัยอาจพิจารณาไม่รับข้อร้องเรียนของผู้รับบริการไว้ดำเนินการก็ได้มีกรณีนี้

- (1) ข้อร้องเรียนเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์
- (2) ข้อร้องเรียนเกี่ยวกับนโยบายของรัฐ
- (3) ข้อร้องเรียนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม หรือเป็นข้อร้องเรียนที่ศาลได้มีคำพิพากษา หรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว
- (4) เรื่องที่มีลักษณะเป็นบัตรสนเท่ห์

(5) ขอร้องเรียนที่หน่วยงานของรัฐอื่นได้ดำเนินการตรวจสอบ พิจารณาวินิจฉัย และสรุปการพิจารณาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว...”

จะเห็นว่าขอร้องเรียนในบางเรื่องย่อมมีหน่วยงานที่พิจารณาและดำเนินการในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องร้องเรียนอยู่แล้ว และเพื่อทำให้ไม่เกิดการร้องเรียนหรือไม่ก่อให้เกิดการตรวจสอบที่ซ้ำซ้อนกัน มหาวิทยาลัยจึงอาจไม่รับเรื่องร้องเรียนในบางเรื่องไว้พิจารณาก็ได้ เช่น กรณีการร้องเรียนที่มีลักษณะเข้าข่ายเป็นบัตรสนเท่ห์ คือ ผู้ร้องเรียนไม่ระบุชื่อหรือพยานหลักฐานแวดล้อมที่ชัดเจน ไม่มีการระบุ วัน เวลา สถานที่เกิดเหตุ ลักษณะของบุคคลผู้เป็นต้นเหตุของเรื่องร้องเรียน ซึ่งเรื่องร้องเรียนที่เป็นบัตรสนเท่ห์เป็นการร้องเรียนที่ยากแก่การตรวจสอบข้อเท็จจริง และเมื่อตรวจสอบแล้วส่วนมากเป็นเรื่องที่ไม่มีมูลความจริง อีกทั้งการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนมีระยะเวลาในการดำเนินการ ทำให้ในบางครั้งอาจเสียเวลาในกระบวนการตรวจสอบไปโดยเปล่าประโยชน์ หรืออาจเป็นการทำให้เจ้าหน้าที่หมดกำลังใจในการปฏิบัติงานจากการถูกกล่าวหาที่ไม่มีมูลความจริงนั้นได้

อย่างไรก็ตาม ข้อ 7 วรรคสอง ของประกาศฉบับเดียวกัน กำหนดให้มหาวิทยาลัยอาจรับเรื่องร้องเรียนที่มีลักษณะบัตรสนเท่ห์ไว้พิจารณาก็ต่อเมื่อมหาวิทยาลัยเห็นว่า เรื่องตามข้อร้องเรียนมีความเกี่ยวข้องกับการบริหารงาน หรือกระทบต่อชื่อเสียงและระบบธรรมาภิบาลของมหาวิทยาลัย แต่ไม่รวมถึงเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากเรื่องร้องเรียนกรณีนี้อาจมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีการฟ้องร้อง หรือร้องทุกข์กล่าวโทษกันอยู่ ไม่ว่าจะอยู่ในชั้นสอบสวนหรือศาลยุติธรรมด้วยเหตุนี้ และหากมีเรื่องร้องเรียนที่อยู่ในชั้นกระบวนการยุติธรรม และหรือศาลยุติธรรมได้มี

คำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว มหาวิทยาลัยก็อาจไม่รับเรื่องร้องเรียนดังกล่าวไว้พิจารณาอีก

ดังนั้นการที่มหาวิทยาลัยจะพิจารณารับหรือไม่รับเรื่องร้องเรียน จึงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประกาศมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่องแนวทางการจัดการข้อร้องเรียน พ.ศ. 2560 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

เอกสารอ้างอิง

ประกาศมหาวิทยาลัยมหิดล เรื่อง แนวทางการจัดการข้อร้องเรียน พ.ศ. 2560

ความยินยอมในการทำนิติกรรม กับการก่อหนี้ร่วมระหว่างสามีและภรรยา

เมื่อคู่รักตกลงปลงใจแต่งงานและจดทะเบียนสมรสต่อหน้านายทะเบียน ถือว่าเป็นสามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นความสัมพันธ์อันก่อให้เกิดสิทธิ หน้าที่ และความรับผิดชอบของการเป็นสามีภริยาร่วมกัน ความเป็นเจ้าของในทรัพย์สินเมื่อเป็นสามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายก็เช่นกัน กฎหมายยังแบ่งแยกสินส่วนตัวและสินสมรสเพื่อให้สามีและภริยาบริหารจัดการและรับผิดชอบแยกต่างหากหรือร่วมกัน โดยกรณีเป็นสินสมรส (ทรัพย์สินที่กฎหมายไม่ได้กำหนดให้เป็นสินส่วนตัวและเป็นทรัพย์สินได้มาระหว่างสมรส หรือได้มาโดยพินัยกรรม หรือหนังสือยกให้ที่ระบุว่าเป็นสินสมรส หรือดอกผลของสินส่วนตัว) สามีและภริยาต้องช่วยกันบริหารจัดการ และหากสามีหรือภริยาดำเนินการบางอย่างจะต้องได้รับความยินยอมจากอีกฝ่ายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1476 เช่น การขาย แลกเปลี่ยน ขายฝาก ให้เช่าซื้อ จำนอง ปลดจำนอง หรือโอนสิทธิจำนอง การให้กู้ยืมเงิน เป็นต้น

นอกจากเรื่องทรัพย์สินแล้ว หนี้สินระหว่างสามีและภริยาก็ต้องบริหารจัดการและรับผิดชอบระหว่างกัน กฎหมายจึงได้มีการตีกรอบประเภทของหนี้และความรับผิดชอบเอาไว้ว่าหนี้ประเภทใดเป็นหนี้ที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบในส่วนของตน (รับผิดชอบเป็นการส่วนตัว) และหนี้ประเภทใดถือว่าเป็น “หนี้ร่วมระหว่างสามีภริยา” ที่สามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายจะต้องรับผิดชอบร่วมกัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1490 เช่น การจัดการบ้านเรือนและจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัว ล้วนแต่เป็นหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยา เป็นต้น

สุราสณี สันหรีด
ผู้เขียน

ในบทความนี้จะให้ข้อสังเกตในเรื่องหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยากรณีการให้สัตยาบันในหนี้ที่สามีหรือภริยาก่อขึ้นเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1490 (4) ซึ่งมักพบข้อขัดข้องในการที่เจ้าหนี้จะเรียกให้สามีหรือภริยาอีกฝ่ายซึ่งไม่ได้ก่อหนี้เข้าร่วมรับผิดชอบ ในทางตรงกันข้ามคู่สามีภริยาจะได้รับความระมัดระวังในการก่อหนี้เพื่อไม่ให้เกิดหนี้ถึงคู่ของตนและความสงบสุขในครอบครัวได้

ถ้าจะคิดตามหลักทั่วไปว่า ใครก่อหนี้คนนั้นต้องรับผิดชอบใช้หนี้ กรณีเป็นสามีภริยาที่ฝ่ายหนึ่งก่อหนี้ขึ้นโดยลำพังเพื่อประโยชน์ตนเพียงฝ่ายเดียว แม้เป็นการก่อหนี้ในระหว่างสมรส ก็น่าจะผูกพันเฉพาะฝ่ายที่ไปก่อให้เกิดหนี้ขึ้น หากแต่การก่อหนี้ได้รับการรับรอง ยอมรับ หรือยินยอม หรือในทางกฎหมายเรียกว่า “การให้สัตยาบัน” จากอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว สามีและภริยาก็ต้องร่วมรับผิดชอบในหนี้ก่อนนั้นร่วมกันทั้งสิ้น แต่อย่างไรจะถือเป็นการให้สัตยาบัน

เมื่อกฎหมายก็ไม่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน จึงมีแนวคำพิพากษากฎีกาวางแนวเรื่องการให้สัตยาบันซึ่งสรุปได้ว่า การให้สัตยาบันอาจทำได้ด้วยการแสดงเจตนาโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย สามารถทำเป็นหนังสือหรือให้สัตยาบันด้วยวาจาก็ได้ ทั้งนี้ก็ยังคงต้องนำหลักฐานมาพิสูจน์ในชั้นตอนต่อไป ยกตัวอย่าง

- การที่สามีเข้าทำสัญญาค้ำประกันในสัญญากู้ยืมเงินของเพื่อนสามี โดยมีภริยาลงลายมือชื่อเป็นพยานและเป็นผู้ให้ความยินยอมในฐานะเป็นภริยาของคู่สมรสที่ทำสัญญาค้ำประกัน ภริยาจึงตกเป็นลูกหนี้ร่วมกับสามีในสัญญาค้ำประกัน

- สามีทำสัญญากู้ยืมเงินนายไข โดยภริยาได้ลงลายมือชื่อให้ความยินยอมในหนังสือให้ความยินยอมที่มีข้อความระบุว่าภริยายินยอมให้สามีทำนิติกรรมเกี่ยวกับการซื้อและจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง และกู้ยืมเงินจากนายไขได้โดยไม่คัดค้าน ถือได้ว่าภริยารับรู้หนี้กู้ยืมเงินที่สามีได้ก่อขึ้นเพื่อประโยชน์ตนฝ่ายเดียวในระหว่างสมรส และภริยาให้สัตยาบันในหนี้ดังกล่าวแล้ว จึงเป็นหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยาที่ต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อนายไข

เห็นได้ว่า หากมีพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าฝ่ายหนึ่งได้มีการยอมรับหรือรับรองการเข้าเป็นหนี้ของอีกฝ่ายซึ่งก่อขึ้นเพื่อประโยชน์แก่ฝ่ายเดียวก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการช่วยผ่อนชำระหนี้ หรือการลงลายมือชื่อในหนังสือยินยอมในการก่อหนี้นั้น ๆ ของอีกฝ่าย ก็ถือได้ว่าเป็นหนี้ร่วมของสามีภริยาแล้ว

อย่างไรก็ดี หากเป็นเพียงการให้ความยินยอมโดยทั่วไป ไม่เฉพาะเจาะจง ก็อาจถือไม่ได้ว่าเป็นการให้สัตยาบันในหนี้ที่คู่สมรสก่อขึ้นเพื่อประโยชน์แก่ฝ่ายเดียวอัน ดังเช่น จำเลยทำสัญญากู้ยืมเงินและสัญญาเบิกเงินเกินบัญชี มีนายหนึ่งทำสัญญาค้ำประกันเพื่อเป็นประกันหนี้ของจำเลย โดยนางสองฐานะภริยาของนายหนึ่งได้ทำหนังสือให้ความยินยอมทำนิติกรรมทุกประเภทของนายหนึ่งไว้ เจ้าหนี้ของ

จำเลยจึงฟ้องให้นางสองร่วมรับผิดชอบในหนี้ที่นายหนึ่งทำสัญญาค้ำประกันด้วย เนื่องจากเป็นหนี้ที่นายหนึ่งก่อขึ้นเพื่อประโยชน์ฝ่ายเดียวและนางสองได้ทำหนังสือให้ความยินยอม จึงเป็นการให้สัตยาบันแล้วโดยมติที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า ...การทำหนังสือของภริยาในการให้ความยินยอมทำนิติกรรมทุกประเภทของสามี เป็นเพียงการให้ความยินยอมไว้เป็นการทั่วไป จึงเป็นการแสดงเจตนารับรู้และไม่คัดค้านที่สามีไปทำนิติกรรมหาใช่เป็นการให้สัตยาบันตามนัยของบทบัญญัติมาตรา 1490 (4) ไม่ เนื่องจากไม่มีข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์แต่อย่างใดว่าภริยารับรองการที่สามีก่อหนี้ขึ้นตามมูลหนี้สัญญาค้ำประกัน ปรากฏเฉพาะแต่การที่ภริยารับรู้ถึงการเข้าทำสัญญาค้ำประกันเท่านั้น ดังนั้นเมื่อภริยาไม่ได้ให้สัตยาบันการก่อหนี้ตามสัญญาค้ำประกัน ภริยาจึงไม่ต้องรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมแต่อย่างใด...

ดังนั้นสามารถสรุปข้อพิจารณาได้ว่า การให้สัตยาบันเป็นลายลักษณ์อักษรในหนี้ที่ก่อขึ้นเพื่อประโยชน์แก่ฝ่ายเดียวที่จะถือว่าเป็นหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยานั้น จะต้องเป็นการให้สัตยาบันที่ลงรายละเอียดในลักษณะการรับรอง ยอมรับหรือยินยอมให้คู่สมรสดำเนินการอะไร และกับใคร หากไม่ได้ลงรายละเอียดไว้อย่างชัดเจน ไม่เฉพาะเจาะจง หรือกำหนดไว้อย่างกว้าง ก็ถือไม่ได้ว่าเป็นการให้สัตยาบันอันจะก่อให้เกิดหนี้ร่วมระหว่างสามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย

เอกสารอ้างอิง

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14281/2558

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5848/2550

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8820/2561 (ประชุมใหญ่)

กำหนดระยะเวลาตามบทเฉพาะกาล

ภาพจาก : <https://www.is-ic.org/>

พศนากรณ์ แก้วสัมฤทธิ์
ผู้เขียน

บทเฉพาะกาล คือ บทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติให้ใช้เฉพาะในช่วงเวลาหนึ่งหรือกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นก่อนวันใช้บังคับกฎหมายนั้น บทเฉพาะกาลจึงเป็นบทบัญญัติที่ใช้เชื่อมต่อการตรากฎหมายหรือเปลี่ยนแปลงกฎหมายและผู้ร่างกฎหมายต้องการให้มีการบังคับใช้กฎหมายกับเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นก่อนหรือระหว่างกฎหมายทั้งสองฉบับ เพื่อให้การใช้กฎหมายต่อเนื่องกันระหว่างกฎหมายเก่ากับกฎหมายใหม่ บทเฉพาะกาลจึงเป็นเสมือนสะพานที่จะเชื่อมกฎหมายเก่ากับกฎหมายใหม่ในช่วงเริ่มแรกหรือช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของกฎหมาย แต่ที่จะต้องพิจารณาก็คือกฎหมายทุกฉบับจำเป็นที่จะต้องมีบทเฉพาะกาลหรือไม่ และกฎหมายใหม่ที่ไม่ได้มาจากการปรับปรุงกฎหมายเดิมจะมีบทเฉพาะกาลได้หรือไม่ ซึ่งข้อพิจารณานี้จะขึ้นอยู่กับหลักการของกฎหมายว่ามีสิ่งใดต่อเนื่องที่จะต้องกระทำหรือไม่ ถ้ามีแล้วจะต้องรับรองเรื่องนั้นไว้เพียงใด

แบบของบทเฉพาะกาลแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 บทเฉพาะกาลเพื่อรับรองการบริหาร เป็นการกำหนดขึ้นเพื่อรองรับสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับ

การบริหารไม่ว่าจะเป็นการดำเนินงาน ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร และทรัพย์สินที่ใช้ในการบริหาร

กลุ่มที่ 2 บทเฉพาะกาลเพื่อรองรับสิทธิประโยชน์ของบุคคล

กลุ่มที่ 3 บทเฉพาะกาลที่มีหลักการเพื่อรองรับกฎหมายลำดับรอง

กลุ่มที่ 4 บทเฉพาะกาลที่มีหลักการพิเศษ

โดยที่โครงสร้างของข้อบังคับมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการบริหารงานในส่วนงานหรือหน่วยงาน จะมีเหตุผลและความจำเป็นเพื่อเปลี่ยนแปลงการดำเนินการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เหมาะสมยิ่งขึ้นกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจมีความจำเป็นต้องการแก้ไขเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการ ปรับหลักเกณฑ์ วิธีการดำเนินการหรือบริหารเพิ่มเติม จึงต้องมีบทเฉพาะกาลเพื่อรับรองการดำเนินการที่ยังไม่แล้วเสร็จ รวมถึงผู้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ตามข้อบังคับเดิมไว้ ดังนั้นเมื่อมีการออกข้อบังคับหรือประกาศของมหาวิทยาลัย **เรื่องที่กำหนดไว้ในบทเฉพาะกาลเพื่อรับรองการดำเนินการเพื่อมิให้เกิดช่องว่างในการบริหารงาน จะประกอบด้วย**

1. การกำหนดบทเฉพาะกาลเพื่อรับรอง

สถานะของคณะกรรมการ เมื่อมีข้อบังคับฉบับใหม่มีผลบังคับใช้ ย่อมส่งผลให้คณะกรรมการตามข้อบังคับเดิมพ้นจากตำแหน่งไป เนื่องจากมีการยกเลิกข้อบังคับเดิมในบทเฉพาะกาลของข้อบังคับหรือประกาศจึงกำหนดให้ คณะกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่ข้อบังคับหรือประกาศนี้ใช้บังคับยังคงอยู่ในตำแหน่งต่อไปหรือยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการตามข้อบังคับ

หรือประกาศนี้ โดยจะกำหนดระยะเวลาเพื่อให้ได้มาซึ่งคณะกรรมการชุดใหม่ไว้ด้วย

2. การกำหนดรับรองสถานะบุคคล ในกรณีที่ข้อบังคับกำหนดให้มีหัวหน้าส่วนงานหรือบุคคลให้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ เมื่อมีข้อบังคับฉบับใหม่มีผลบังคับใช้ ย่อมส่งผลให้บุคคลที่ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ตามข้อบังคับเดิมพ้นจากตำแหน่งไปด้วยเช่นกัน จึงต้องกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวยังคงดำรงตำแหน่งอยู่ต่อไปจนกว่าจะได้มาซึ่งผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งมีคุณสมบัติตามข้อบังคับใหม่ โดยจะกำหนดระยะเวลาเพื่อให้ได้มาซึ่งผู้ดำรงตำแหน่งคนใหม่ไว้ด้วยเช่นกัน

3. การกำหนดรับรองให้ประกาศ แนวปฏิบัติ เนื่องจากประกาศหรือแนวปฏิบัติที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามข้อบังคับหรือประกาศเดิม จะสิ้นสุดเมื่อมีการออกข้อบังคับหรือประกาศเช่นกัน แต่เพื่อให้การปฏิบัติงานยังคงดำเนินการต่อไปได้ จึงต้องกำหนดรับรองให้ยังคงใช้ประกาศหรือแนวปฏิบัติเดิมไปพลางก่อนจนกว่าจะมีประกาศหรือแนวปฏิบัติใหม่ ทั้งนี้จะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับฉบับใหม่ โดยจะกำหนดระยะเวลาเพื่อให้ได้มาซึ่งประกาศหรือแนวปฏิบัติตามข้อบังคับใหม่ไว้

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีบทเฉพาะกาลเพื่อรับรองในเรื่องดังกล่าวไว้แล้ว แต่ยังคงมีประเด็นปัญหาข้อกฎหมายในทางปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามบทเฉพาะกาล ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ระยะเวลาเพื่อให้ได้มาซึ่งคณะกรรมการ หัวหน้าส่วนงานหรือหัวหน้าหน่วยงาน และประกาศหรือแนวปฏิบัติตามข้อบังคับใหม่นั้น หากไม่ดำเนินการให้แล้วเสร็จตามที่ข้อบังคับกำหนดไว้ จะส่งผลต่อการบริหารงานอย่างไร ในเรื่องนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยให้ความเห็นซึ่งใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของ

ส่วนราชการต่าง ๆ ไว้ว่า ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในบทเฉพาะกาล เป็นข้อกำหนดเร่งรัดให้ดำเนินการจัดให้มีการกรรมการชุดใหม่ มิใช่เป็นเงื่อนไขเวลาหรือกำหนดเวลาที่จะทำให้กรรมการชุดเก่าพ้นจากตำแหน่งแต่อย่างใด เพราะฉะนั้นเมื่อยังไม่แต่งตั้งกรรมการชุดใหม่ กรรมการชุดเก่าจึงยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ ซึ่งถึงแม้จะเป็นการวินิจฉัยเกี่ยวกับการได้มาซึ่งคณะกรรมการ แต่ก็เทียบเคียงนำมาใช้ในการดำเนินการอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในบทเฉพาะกาลได้เช่นกัน ความเห็นทางกฎหมายดังกล่าวใช้กับการบริหารงานทั่วไป แต่หากเป็นกรณีที่มีเจตนารมณ์พิเศษประสงค์จะให้มีความคณะกรรมการซึ่งเป็นคณะกรรมการซึ่งแต่งตั้งขึ้นใหม่ มิใช่คณะกรรมการที่มีอยู่เดิม ก็อาจถือวาระเวลาดังกล่าวเป็นกรณีเร่งรัดเพื่อให้มีความคณะกรรมการโดยเร็วได้ จึงต้องพิจารณาเป็นกรณีไปด้วย

ประเด็นที่ 2 กรณีที่บทเฉพาะกาลกำหนดให้ผู้บริหารเดิมยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีผู้บริหารตามกฎหมายใหม่นั้น จะรวมถึงผู้บริหารที่เป็นผู้รักษาการในตำแหน่งด้วยหรือไม่ ในเรื่องนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาได้ให้ความเห็นไว้ว่า การกำหนดให้ผู้ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งผู้อำนวยการตามกฎหมายใหม่ เป็นการรับรองผลของกฎหมายให้ผู้บังคับบัญชาหน่วยงานตามกฎหมายเดิมปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การดำเนินการของศูนย์ฯ ในระยะเวลาเริ่มแรกของการจัดตั้งสามารถดำเนินการต่อเนื่องไปได้โดยไม่หยุดชะงักจนกว่ากลไกของกฎหมายที่บัญญัติขึ้นใหม่มีความพร้อมจะดำเนินการต่อไปได้เอง แม้ข้อเท็จจริงจะปรากฏว่าในวันที่กฎหมายใหม่มีผลใช้บังคับจะมีเพียงผู้รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการ แต่ผู้รักษาการในตำแหน่งก็มีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับผู้อำนวยการตามที่ข้อบังคับเกี่ยวกับ

การบริหารงานบุคคลของศูนย์ฯ กำหนดไว้ ดังนั้น ผู้รักษาการผู้อำนวยการจึงเป็นผู้ใช้อำนาจของ ผู้อำนวยการศูนย์ฯ จึงเป็นผู้ดำเนินการตามบท เฉพาะกาล

ประเด็นที่ 3 กรณีที่บทเฉพาะกาลกำหนด ให้ใช้ประกาศที่มีอยู่เดิมต่อไปจนกว่าจะประกาศใหม่ หากไม่สามารถออกประกาศฉบับใหม่ได้ภายใน ระยะเวลาที่กำหนดไว้ จะใช้ประกาศฉบับเดิมต่อไป ได้หรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยให้ ความเห็นไว้ว่า แม้จะพ้นกำหนดระยะเวลาที่กำหนด ไว้ในบทเฉพาะกาลแล้วแต่เมื่อยังไม่มีกฎหมายตรา ตามกฎหมายดังกล่าวออกมาใช้บังคับก็ตาม บรรดา บทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์และวิธีการ ตามกฎหมายเดิมก็ยังมิใช่บังคับอยู่

การให้ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังกล่าวซึ่งสอดคล้องกับความเห็นที่ได้เคยให้ไว้คือ กำหนดเวลาตามบทเฉพาะกาลเป็นกำหนดเวลา เร่งรัดเท่านั้น ซึ่งเป็นการให้ความเห็นเพื่อแก้ไข ปัญหาให้การบริหารงานสามารถดำเนินการต่อไปได้ โดยไม่เกิดช่องว่างในการปฏิบัติงาน อย่างไรก็ตาม แม้จะเป็นกำหนดระยะเวลาเร่งรัดแต่ก็ควรดำเนินการ ในเรื่องต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในบทเฉพาะกาลให้แล้ว เสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้เพื่อมิให้เกิดปัญหาใน ทางกฎหมายต่อไป

เอกสารอ้างอิง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2. การเขียน บทเฉพาะกาล นายธรรมนิตย์ สุมนต์กุล สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.

คู่มือแบบการร่างกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกา พ.ศ. 2551 4. เรื่องเสร็จที่ 453/2532 บันทึก เรื่อง หาข้อปัญหา เกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ.2531.

เรื่องเสร็จที่ 1388/2563 บันทึก เรื่อง การปฏิบัติ หน้าที่ของคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติและ อนุกรรมการตามบทเฉพาะกาลของ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม พ.ศ. 2562.

เรื่องเสร็จที่ 651/2554 บันทึก เรื่อง การปฏิบัติ หน้าที่ผู้อำนวยการตามบทเฉพาะกาล มาตรา 42 แห่งพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งศูนย์ ความเป็นเลิศด้านชีววิทยาศาสตร์ (องค์การ มหาชน) พ.ศ. 2554 เรื่องเสร็จที่ 297/2545 บันทึก เรื่อง แนวทางปฏิบัติตามบทเฉพาะ กาล ของพระราชบัญญัติควบคุมน้ำมัน เชื้อเพลิง พ.ศ. 2542.

เรื่องเสร็จที่ 297/2545 บันทึก เรื่อง แนวทางปฏิบัติ ตามบทเฉพาะกาล ของพระราชบัญญัติ ควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2542.

การพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการ ที่มีวาระการดำรงตำแหน่งตามวาระของผู้ที่แต่งตั้ง

เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2563 ที่ผ่านมา ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม แต่งตั้งอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง แต่งตั้งอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล ลงวันที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2563 และมีประเด็นข้อหารือมายังกองกฎหมายว่า “การที่ผู้รักษาการแทนอธิการบดีพ้นจากตำแหน่งนั้น จะส่งผลให้คณะกรรมการที่มีวาระการดำรงตำแหน่งตามวาระอธิการบดีที่แต่งตั้งพ้นจากวาระการดำรงตำแหน่งด้วยหรือไม่” โดยผู้เขียนเห็นว่าข้อหารือดังกล่าวมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการที่มีวาระการดำรงตำแหน่งตามวาระอธิการบดี และอาจนำมาใช้กับกรณีการพ้นจากตำแหน่งของคณะกรรมการที่มีวาระการดำรงตำแหน่งตามหัวหน้าส่วนงานได้ด้วยเช่นกัน จึงได้นำข้อพิจารณาที่มีประเด็นทางกฎหมายมาฝากผู้อ่านไว้ในบทความนี้

ผู้อ่านควรได้รับทราบก่อนว่าการรักษาการแทนอธิการบดีนั้นมิได้นับเป็นวาระการดำรงตำแหน่งของอธิการบดี ดังนั้นการได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีฯ จึงส่งผลให้เป็นการพ้นจากการรักษาการแทนอธิการบดี มิใช่การพ้นจากวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดี และเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้เขียนขอยกตัวอย่างกรณีคณะกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งโดยรักษาการแทนอธิการบดี เช่น คณะกรรมการกองทุนเฉพาะส่วนมีวาระการดำรงตำแหน่งตามข้อ 12 วรรคสอง ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล

ภาพจาก : <https://transform.ima.net/>

พัชร์ กาสิลา
ผู้เขียน

ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2559 ซึ่งกำหนดว่า “ให้กรรมการกองทุนเฉพาะส่วน มีวาระการดำรงตำแหน่งตามวาระอธิการบดีที่แต่งตั้ง และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้” และคณะกรรมการสวัสดิการมหาวิทยาลัยมหิดล มีวาระการดำรงตำแหน่งตามข้อ 8 วรรคสอง ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการจัดสวัสดิการเพิ่มเติมภายในมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2557 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดว่า “เมื่ออธิการบดีพ้นจากตำแหน่ง ให้คณะกรรมการสวัสดิการพ้นจากตำแหน่งด้วย” โดยมีความหมายอย่างเดียวกัน คือ เมื่ออธิการบดีที่แต่งตั้งพ้นจากวาระการดำรงตำแหน่งแล้ว คณะกรรมการทั้งสองชุดจะพ้นจากวาระการดำรงตำแหน่งด้วย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้รักษาการแทนอธิการบดีมีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี ตามมาตรา 41 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 ซึ่งกำหนดว่า “ให้ผู้รักษาการแทนมีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ดำรงตำแหน่งนั้น” ดังนั้นการที่คณะกรรมการได้รับการแต่งตั้งโดยรักษาการแทนอธิการบดี

เมื่อรักษาการแทนอธิการบดีพ้นจากการรักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดลแล้ว จึงส่งผลให้คณะกรรมการดังกล่าวพ้นจากวาระการดำรงตำแหน่งด้วยเช่นกัน

นอกจากนั้นเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีวาระการดำรงตำแหน่งเป็นไปตามความในข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลกำหนดไว้ ผู้เขียนเห็นว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการเสนออธิการบดีเพื่อพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่ขึ้นแทนชุดเดิม และจะต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง เช่น กรณีคณะกรรมการสวัสดิการมหาวิทยาลัยจะต้องมีวาระการดำรงตำแหน่งอยู่ภายในวันที่ 30 กันยายน 2564 ซึ่งเป็นกรอบระยะเวลาการโอนเงินและทรัพย์สินของกองทุนสวัสดิการเป็นเงินรายได้และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัยตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการจัดสวัสดิการเพิ่มเติมภายในมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2557 พ.ศ. 2562 เป็นต้น

จากตัวอย่างข้างต้น หากพิจารณาถึงกรณีคณะกรรมการของส่วนงานที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรักษาการแทนหัวหน้าส่วนงาน ซึ่งอาจมิได้มีข้อบังคับกำหนดหลักเกณฑ์การแต่งตั้งหรือกำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการไว้ดังเช่นกรณีของคณะกรรมการทั้งสองชุดข้างต้น แต่มาตรา 37 วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 กำหนดว่า “การพ้นจากตำแหน่งคณบดีหรือผู้อำนวยการก่อนครบวาระ การรักษาการแทนให้นามตรา 31 และมาตรา 41 มาใช้บังคับโดยอนุโลมแล้วแต่กรณี” ซึ่งส่งผลให้ผู้รักษาการแทนหัวหน้าส่วนงานมีอำนาจและหน้าที่เช่นเดียวกับผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนงาน ตามมาตรา 37 วรรคห้า ประกอบมาตรา 41 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ

มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 ดังนั้นหากส่วนงานมีประกาศหรือคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการของส่วนงานที่กำหนดให้ “คณะกรรมการมีวาระการดำรงตำแหน่งตามหัวหน้าส่วนงานที่แต่งตั้ง” หรือ “เมื่อหัวหน้าส่วนงานพ้นจากตำแหน่ง ให้คณะกรรมการพ้นจากตำแหน่งด้วย” เมื่อบุคคลผู้ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้รักษาการแทนหัวหน้าส่วนงานพ้นจากการรักษาการแทนหัวหน้าส่วนงานแล้ว จะส่งผลให้คณะกรรมการดังกล่าวพ้นจากวาระการดำรงตำแหน่งด้วยเช่นเดียวกัน

นอกจากนั้น เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการชุดหนึ่งชุดใดที่มีวาระการดำรงตำแหน่งตามวาระอธิการบดีหรือหัวหน้าส่วนงานที่แต่งตั้ง แล้วแต่กรณี เป็นไปด้วยความเรียบร้อย การตรวจสอบวาระการดำรงตำแหน่งจึงเป็นประเด็นสำคัญอย่างหนึ่งที่ฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการตรวจสอบเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการนั้นเป็นไปโดยชอบตามข้อบังคับ ประกาศ และคำสั่งของมหาวิทยาลัยหรือส่วนงาน แล้วแต่กรณี

เอกสารอ้างอิง

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550, มาตรา 37 วรรคห้า, มาตรา 41 วรรคสาม.
ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการจัดสวัสดิการเพิ่มเติมภายในมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2557 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 8 วรรคสอง.
ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการยกเลิกข้อบังคับมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการจัดสวัสดิการเพิ่มเติมภายในมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2557 พ.ศ. 2562, ข้อ 4, ข้อ 5.
ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. 2559, ข้อ 12 วรรคสอง.

ใบเสนอราคาจ้างใช้บังคับต่อคู่สัญญาได้เพียงใด ?

อารียารักษ์ จันกะเณท
ผู้เขียน

การดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างทางพัสดุของหน่วยงานของรัฐ ปัจจุบันมีพระราชบัญญัติจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 กำหนดให้หน่วยงานของรัฐออกประกาศเชิญชวนผู้ประกอบการทั่วไปที่มีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขที่หน่วยงานของรัฐกำหนดเข้ายื่นข้อเสนอและยื่นซองประกวดราคาแก่หน่วยงานของรัฐ หากหน่วยงานของรัฐพิจารณาให้ผู้ประกอบการรายใดเป็นผู้ชนะการประกวดราคา ก็จะนำไปสู่ขั้นตอนการจัดทำสัญญาจ้างเพื่อผูกพันกันระหว่างคู่สัญญา และโดยทั่วไปจะนำใบเสนอราคาของผู้ประกอบการรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาจ้าง ตามรูปแบบที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการนโยบายการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ เรื่องแบบสัญญาเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างตามพระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 จึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่าใบเสนอราคาของผู้ประกอบการดังกล่าวมีผลผูกพันทางกฎหมายต่อกันอย่างไร และผู้ประกอบการสามารถกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดเพิ่มเติมเพื่อให้หน่วยงานของรัฐผูกพันด้วยในใบเสนอราคาได้หรือไม่ เพียงใด

เมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์ของใบเสนอราคาย่อมเห็นได้ว่าใบเสนอราคามีไว้เพื่อให้ผู้ประกอบการที่เข้าประกวดราคาเสนอราคาจ้างเข้าแข่งขันกับผู้ประกอบการรายอื่น หรือเสนอเงื่อนไขอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับราคาจ้าง เช่น การให้ส่วนลด การรับประกัน เป็นต้น ทั้งนี้ย่อมเป็นไปตามเงื่อนไขในการเสนอราคาที่หน่วยงานของรัฐกำหนดไว้เพื่อเป็นข้อเสนอด้านราคาให้หน่วยงานของรัฐพิจารณาตัดสินใจเลือกผู้ประกอบการที่เสนอราคาต่ำสุดหรือเห็นว่าเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานของรัฐเป็นผู้ชนะการประกวดราคา ตามพระราชบัญญัติจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 มาตรา 65 ฉะนั้น โดยส่วนใหญ่จึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงให้เห็นว่าผู้ประกอบการได้รับเงื่อนไขอย่างอื่นนอกเหนือไปจากเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราคาเสนอมาในใบเสนอราคา เพราะหากเสนอราคาผิดเงื่อนไขจากที่หน่วยงานของรัฐกำหนด แม้จะเป็นผู้เสนอราคามาต่ำสุด แต่ก็ย่อมถือว่าผู้ประกอบการรายนั้นไม่ผ่านคุณสมบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารจ้าง หน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณายกเลิกการจ้างในครั้งนั้น ทั้งนี้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ 40 วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560 นั้นเอง

แต่อย่างไรก็ตาม หากปรากฏว่าผู้ประกอบการได้กำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดเพิ่มเติมมาในใบเสนอราคาเพื่อให้หน่วยงานของรัฐผูกพันด้วยโดยหน่วยงานของรัฐมิได้โต้แย้งความถูกต้องของใบเสนอราคดังกล่าว และต่อมาผู้ประกอบการรายนั้นเป็นผู้ชนะการประกวดราคาและได้เข้าทำสัญญาจ้างกับหน่วยงานของรัฐโดยถือเอาใบเสนอ

ราคาดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาจ้าง หน่วยงานของรัฐในฐานะผู้ว่าจ้างจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบเสนอราคาของผู้รับจ้างนั้นหรือไม่ ถ้าไม่ปฏิบัติตามผู้รับจ้างสามารถนำคดีไปฟ้องร้องให้ผู้ว่าจ้างรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายจากการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบเสนอราคาได้หรือไม่ เพียงใด เนื่องจากหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ว่าจ้างกับผู้รับจ้างถูกกำหนดไว้ในสัญญาจ้างเป็นหลัก ดังนั้น การนำเอาเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบเสนอราคาจ้างมาอ้างเพื่อให้อีกฝ่ายต้องรับผิดชอบจะถือว่าขัดหรือแย้งกับข้อความที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างซึ่งเป็นสัญญาหลักหรือไม่เพียงใด

เรื่องนี้ ศาลแพ่งเคยมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ พ.4972/2559 คดีหมายเลขแดงที่ พ.6631/2561 เกี่ยวกับประเด็นที่ผู้รับจ้างกำหนดเงื่อนไขไว้ในซองหมายเหตุท้ายใบเสนอราคาห้ามมิให้ผู้รับจ้างนำงานของผู้รับจ้างที่ลาออกยังไม่ครบ 1 ปี จากบริษัทผู้รับจ้าง เข้าทำงานในหน่วยงานของผู้ว่าจ้าง และผู้ว่าจ้างได้ปฏิบัติฝ่าฝืนเงื่อนไขดังกล่าว ซึ่งศาลแพ่งได้พิพากษาว่า ก่อนเข้าทำสัญญาจ้างผู้ว่าจ้างมีโอกาสตรวจสอบข้อกำหนดและเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในสัญญาเป็นอย่างดี เมื่อผู้รับจ้างเข้าทำสัญญาดังกล่าวแล้ว สัญญาย่อมมีผลผูกพันบังคับระหว่างคู่สัญญาตามกฎหมาย และตามสัญญาจ้างได้กำหนดให้ถือเอาเอกสารใบเสนอราคาเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาจ้าง จึงเท่ากับว่าคู่สัญญาได้ตกลงกันให้ถือเอาเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบเสนอราคาดังกล่าวเป็นข้อตกลงส่วนหนึ่งของสัญญาจ้างด้วย เมื่อปรากฏว่าผู้ว่าจ้างไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว จึงถือว่าเป็นฝ่ายผิดสัญญาจ้าง แม้เงื่อนไขในใบเสนอราคาดังกล่าวจะมีได้เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของคู่สัญญาที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างซึ่งเป็นสัญญาหลัก และมีได้กำหนดในเรื่องความรับผิดชอบไว้ด้วย ผู้ว่าจ้างก็ยังคงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนจากการ

ปฏิบัติผิดสัญญาดังกล่าว จากคำพิพากษาคดีนี้ จะเห็นได้ว่าศาลแพ่งได้ยืนยันหลักแห่งความศักดิ์สิทธิ์ของสัญญา ตามหลักกฎหมายที่ว่า “**สัญญาต้องเป็นสัญญา**” (**pacta sunt servanda**) เป็นหลักกฎหมายทั่วไป(**general principles of law**) และถือเป็นหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่แท้จริงก่อให้เกิดพันธกรณีระหว่างรัฐโดยใช้บังคับแก่สนธิสัญญาด้วย จึงเป็นอนุทฤษฎีเตือนใจให้กับหน่วยงานของรัฐได้เป็นอย่างดีว่าในการจัดทำสัญญาจ้างกับผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะต้องตรวจสอบเอกสารหลักฐานของเอกชนให้ถูกต้องครบถ้วนก่อนที่จะมีการจัดทำสัญญาระหว่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเอกสารแนบท้ายสัญญาจ้างที่ฝ่ายเอกชนอาจสอดแทรกเนื้อหาหรือข้อความที่อาจเป็นผลให้หน่วยงานของรัฐต้องเกิดความรับผิดชอบได้ มิเช่นนั้นแล้วอาจนำไปสู่ผลเสียหายต่อหน่วยงานของรัฐในอันที่ต้องรับผิดชอบต่อเอกชนดังเช่นเกิดขึ้นกับคดีนี้

นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างทางพัสดุเองอาจต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นให้แก่หน่วยงานของรัฐจากการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 8 อีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

คำพิพากษาศาลแพ่งคดีหมายเลขดำที่ พ.4972/2559

คดีหมายเลขแดงที่ พ.6631/2561

ป ธิ ธี ศ ร์ ป ทุ ม วั ฒ น์ . (2 5 5 3) . The Treaty Interpretation การตีความสนธิสัญญา ตอน ข้อคิดทั่วไปเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การตีความสนธิสัญญา. จุลนิติ ก.ค. - ส.ค. 53, เข้าถึงได้จาก <https://www.senate.go.th/assets/>

portals/93/fileups/272/files/S%E0%B9%8

8ub_Jun/13win/win16%20jul_7_4.pdf

ประกาศคณะกรรมการนโยบายการจัดซื้อจัดจ้าง
และการบริหารพัสดุภาครัฐ เรื่อง แบบ
สัญญาเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างตาม
พระราชบัญญัติการจัดซื้อจัดจ้างและการ
บริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560. (2561, 19
กุมภาพันธ์). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 135
ตอนพิเศษ 37 ง หน้า 8-9.

พระราชบัญญัติจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุ
ภาครัฐ พ.ศ. 2560. (2560, 24 กุมภาพันธ์).
ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 134 ตอนที่ 24 ก
หน้า 13-54.

พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่
พ.ศ. 2539. (2539, 14 พฤศจิกายน). ราช
กิจจานุเบกษา. เล่ม 113 ตอนที่ 60 ก หน้า
25.

ระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้าง
และการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. 2560.
(2560, 23 สิงหาคม). ราชกิจจานุเบกษา.
เล่ม 134 ตอนพิเศษ 210 ง หน้า 1-71.

การนับระยะเวลาการยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง กรณีต้องอุทธรณ์ก่อนฟ้องคดี

การฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีขั้นตอนที่ต้องดำเนินการก่อนยื่นฟ้องคดี ทั้งยังมีระยะเวลาจำกัดในการยื่นฟ้องคดีด้วย กล่าวคือ หากเป็นคำสั่งทางปกครองที่สามารถอุทธรณ์เพื่อให้หน่วยงานทางปกครองแก้ไขความเดือดร้อนได้ ก็ต้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นให้หน่วยงานทางปกครองแก้ไขเสียก่อน และหากเห็นว่าผลการพิจารณาอุทธรณ์ยังไม่ชอบด้วยกฎหมายก็ต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายใน 90 วันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี อันเป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 42 และมาตรา 49 ซึ่งในบทความนี้ผู้เขียนจะกล่าวถึง**การนับระยะเวลาในการฟ้องคดีในกรณีที่ได้มีการอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองต่อหน่วยงานทางปกครองแล้ว** โดยแบ่งเนื้อหาได้ดังนี้

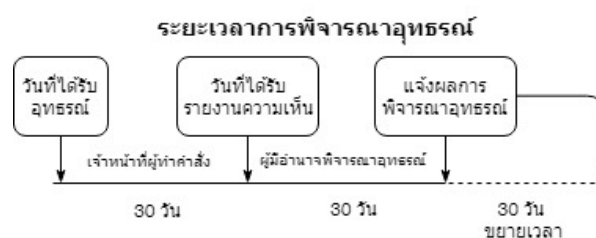
1. ระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง

การพิจารณาอุทธรณ์ของหน่วยงานทางปกครองโดยทั่วไปมีระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์ตามที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาตรา 45 โดยเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน 30 วันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ และหากเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์และได้รายงานความเห็นไปยังผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ก็ต้องพิจารณาคำอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน

ณัฐกิตต์ สมสุพ
ผู้เขียน

30 วันนับแต่วันที่ได้รับรายงาน แต่ถ้าผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มีเหตุจำเป็นที่ไม่อาจพิจารณาพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน 30 วัน ก็ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ได้อีก 30 วัน โดยให้แจ้งผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดด้วย

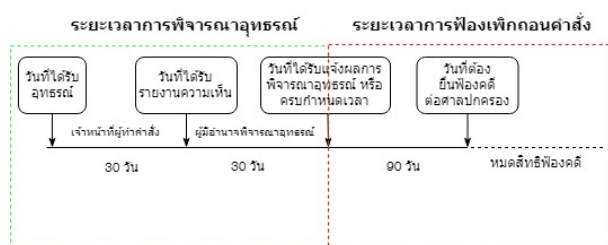

2. ระยะเวลาการฟ้องคดีเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง

การฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งทางปกครองต้องยื่นฟ้องภายใน 90 วันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามที่

ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยวันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ก็คือวันที่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์หรือวันที่ครบกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์นั่นเอง ซึ่งพิจารณาได้ดังนี้

2.1 กรณีผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาอุทธรณ์แล้วเสร็จและแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาระยะเวลา 30 วันนับแต่วันที่ได้รับรายงาน ต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ (อ้างอิงตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 287/2562)

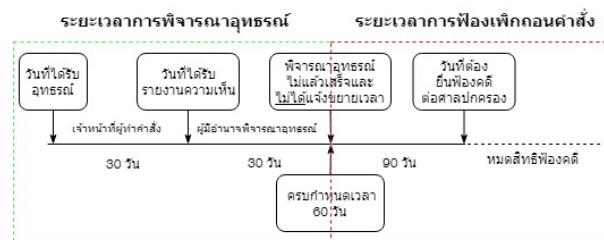

2.2 กรณีผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาอุทธรณ์ไม่แล้วเสร็จภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับรายงาน และได้แจ้งขยายระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ให้ทราบแล้ว ต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์หรือนับแต่ครบกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ที่ได้ขยายออกไปแล้วแต่ว่าอย่างไรถึงก่อน (อ้างอิงตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คพ. 16/2563)

2.3 กรณีผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาอุทธรณ์ไม่แล้วเสร็จภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับรายงาน แต่ไม่ได้แจ้งขยายระยะเวลา

การพิจารณาอุทธรณ์ให้ทราบ ต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายใน 90 วันนับแต่ครบกำหนดระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์หรือนับแต่ครบกำหนด 60 วันนับแต่วันที่ได้อื่นอุทธรณ์นั่นเอง (อ้างอิงตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 859/2560)

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการนับระยะเวลาการฟ้องคดีเพิกถอนคำสั่งทางปกครอง มีการเริ่มนับระยะเวลาที่แตกต่างกันแล้วแต่กรณี ซึ่ง**ระยะเวลาดังกล่าวเป็นระยะเวลาจำกัดสิทธิในการนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครอง หากไม่ยื่นฟ้องคดีภายในกำหนดเวลา ศาลปกครองอาจปฏิเสธไม่รับคำฟ้องได้** ดังนั้น เราควรระมัดระวังยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองภายในกำหนดระยะเวลาด้วย เพื่อไม่ให้เสียสิทธิของเรา

เอกสารอ้างอิง

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 287/2562

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ คพ. 16/2563

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 859/2560

ผลการประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงาน ของหน่วยงานภาครัฐ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2563

มหาวิทยาลัยมหิดล

91.18 คะแนน

ระดับ A

ตามที่มหาวิทยาลัยมหิดลได้เข้าร่วมโครงการประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ (Integrity and Transparency Assessment: ITA) ของสำนักงาน ป.ป.ช. ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 โดยมีการดำเนินงาน ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. 2563 สำนักงาน ป.ป.ช. ได้กำหนดตัวชี้วัดการประเมิน ได้แก่ 1) การปฏิบัติหน้าที่ 2) การใช้งบประมาณ 3) การใช้อำนาจ 4) การใช้ทรัพย์สินของราชการ 5) การแก้ไขปัญหาการทุจริต 6) คุณภาพการดำเนินงาน 7) ประสิทธิภาพการสื่อสาร 8) การปรับปรุงการทำงาน 9) การเปิดเผยข้อมูล และ 10) การป้องกันการทุจริต ซึ่งมีเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินได้แก่ แบบสำรวจการรับรู้ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายใน แบบสำรวจการรับรู้ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายนอก และแบบตรวจเปิดเผยข้อมูลสาธารณะ ซึ่งผลการประเมินจะมีคะแนนอยู่ระหว่าง 0 – 100 หรือ ระดับ F – AA โดยหน่วยงานที่เข้ารับการประเมินจะต้องได้คะแนนไม่น้อยกว่า 85 คะแนน (ระดับ A) จึงจะถือว่าผ่านการประเมิน

มหาวิทยาลัยมหิดลประกาศเจตนางสุจริต ในการบริหารงาน

วันที่ 9 ธันวาคม 2563 ณ สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา มหาวิทยาลัยมหิดล ประกาศเจตนางสุจริตในการบริหารงานมหาวิทยาลัย นำโดย ศาสตราจารย์ นายแพทย์บรรจง มไหสวริยะ อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล พร้อมด้วยคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยมหิดล คณบดี ผู้อำนวยการ ส่วนงานภายในมหาวิทยาลัยมหิดล ร่วมประกาศเจตนางสุจริตในการบริหารงาน ทั้งนี้ รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ก้องเขต เจริญสุวรรณ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยมหิดล กล่าวรายงานวัตถุประสงค์ในการแสดงเจตนางสุจริตในการบริหารงาน เนื่องในวันต่อต้านการทุจริตสากล โดยผู้บริหารของมหาวิทยาลัยได้ตระหนัก และให้ความสำคัญในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และการประพฤติมิชอบของเจ้าหน้าที่ภายในมหาวิทยาลัยมหิดลทุกระดับ และเพื่อให้ประชาชนได้รับทราบว่า ผู้บริหารมหาวิทยาลัยมหิดลมีความมุ่งมั่นที่จะบริหารงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต โปร่งใส ตรวจสอบได้ มีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณ และความรับผิดชอบต่อตนเอง หน่วยงาน สังคม และประเทศชาติ พร้อมร่วมแสดงสัญลักษณ์ต่อต้านคอร์รัปชัน

ทิ้งหน้ากากอนามัย อย่างไรให้ปลอดภัย

ไม่เสี่ยงแพร่เชื้อ

ใช้ พับ ม้วน ทิ้ง

หน้ากากอนามัยใช้แล้ว

นับเป็นขยะติดเชื้อชนิดหนึ่ง
สามารถแพร่เชื้อโรคแก่ผู้ที่สัมผัสได้
ห้ามใช้ซ้ำ ห้ามเก็บไว้ในที่พึกเกิน 7 วัน

1

ล้างมือให้สะอาด

ด้วยแอลกอฮอล์เจล/ สบู่

2

ถอดหน้ากากอนามัย

โดยจับสายคล้องหูทั้ง 2 ข้าง
ไม่สัมผัสบริเวณแผ่นหน้ากาก

3

ทำคำหนิ

4

จับขอบพับครึ่ง

ให้ด้านที่สัมผัสหน้า อยู่ด้านใน
พับ 2 ขน

5

**ม้วนสายรัด
พันให้แน่น**

6

ใส่ถุง แยกทิ้งกับขยะประเภทอื่น
มัดปากถุงให้แน่น
(เขียนหน้าถุง “ขยะติดเชื้อ”)

7

ล้างมือให้สะอาด

มหาวิทยาลัยมหิดล

มกุฎราชวิทยาลัย

กองบรรณาธิการวารสารกฎหมาย มหาวิทยาลัยมหิดล
กองกฎหมาย สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
999 ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ตำบลศาลายา
อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

